

ligt Retsindse, hvor Anklagebe fremslilles, dersom han er fængslet.

Et Mindretal (Alberti og S. A. Hansen) foreslaaer, at Stemmeregningen altid skal skee offentlig, saafremt Beslutningen ikke er taget eenstemmigt.

Sluttelig skulle vi ved den sidste Paragraf i dette Kapitel (§ 241) foreslaae en udtrykkelig Bestemmelse om, at Rettens Formand underskriver Thingbogen ved hvert Retsmødes Slutning, hvorimod det maa ansees tilstrækkelig, at Retskriveren ene paategner Dokumenter, der indleveres i Retten, og da ogsaa Rævnningernes Erklæring (§ 232).

Vi komme nu til et af de vanskeligste Spørgsmaal, der reise sig, hvor Rævnninger skulle indføres: Beviset i Straffesager. Udkastet har et særligt Kapitel (det 6te) herom; men efter den Maade, hvorpaa Udvalget opfatter Bevisvæsenet, troe vi at burde omtale det i Forbindelse med Hovedforhandlingen. Vi skulle først berøre de Punkter, hvori vi væsentlig samstemme med Udkastet. Først og fremmest ere vi da enige deri, at der ikke bør gives faste Bevisregler af en positiv Natur for Rævnningerne. Disse ville umuligt kunne udføre deres Hverv forsvarligt, dersom de skulle dømmes efter forudbestemte Regler, istedetfor at følge deres inderlige Overbeviisning om det, der i det enkelte Tilfælde maa ansees som Sandhed. Ved at give Rævnningerne denne Myndighed, maa man ingentunde troe, at de derfor skulle gaae efter det første umiddelbare Indtryk eller efter et løst Skøn; der vil forværes af dem, at de anstille den modne og samvittighedsfulde Overveielse; at de søge at lade Beviserne og ikke tilfældige Indtryk ifølge Personers tidligere Wandel og Opførelse være afgjørende; at de prøve og veie Beviserne saaledes som de i deres egne vigtige og alvorlige Forretninger eller Livets Prøver vilde ansee sig forpligtede til at prøve og veie. Kun naar Op-gaven opfattes saaledes, kunne Rævnningerne

dømme paa en forsvarlig Maade. Ved den Tid, de aflægge, kan dette indskræpkes, men forøvrigt kan Loven ikkun forholde sig negativ, idet den vel kan unddrage visse Beviser fra at komme i Betragtning, men ikke kan indvirke paa Samvittighed og Overbeviisning ved faste Regler.

Beviser kunne udelukkes, men hvilke skulle udelukkes? Efter Udkastet har man været saare forsigtig med at udelukke Beviser. Vi finde dette fuldkommen rigtigt. Man skal vogte sig for at forkaste Beviser, fordi de i mange Tilfælde kunne være upaalidelige, naar de i andre kunne være gode og afgjørende; den Bægt, der bør tillægges et Bevis, maa i hver enkelt mødende Sag bedømmes for sig. Dommeren kan i sin Veiledning advare Rævnningerne imod at støtte for meget paa mindre paalidelige Vidnesbyrd, men en almindelig Regel, at f. Ex. en stor Deel Vidner skulle udelukkes, vil være farlig og forkastelig.

Ved de enkelte Bestemmelser om Vidnesbyrd, der ikke kunne føres, skulle vi kun bemærke, at det synes mindre nødvendigt at fastsætte, at Kongen ikke kan føres som Vidne (§ 249), thi dette maa antages at følge af den ophøiede Stilling, han i det Hele indtager efter Forfatningen. At den, der mangler Fornuftens Brug, ikke kan føres som Vidne (§ 250), er en Selsølg; heller ikke vil der kunne indvendes Noget imod, at det Samme gjælder den, der er domfældt for at have aflagt falskt Vidnesbyrd, eller som er blottet for de Begreber, der høre til for at fatte Edens Betydning (§ 250), skjøndt vi skulle foreslaae en noget anden Affattelse af den Deel af Paragrafen. Til Bestemmelserne om Egtfællers Undtagelse fra at vidne imod hinanden i Bødefager foreslaae vi føiet, at de heller ikke i andre Straffesager kunne, imod deres Villie, føres imod hinanden (§ 252). Vel er der ikke den samme Grund for Fritagelse i andre Straffesager, som for Udelukkelse i Bødefager (Fællesskab i Formue); men det synes for haardt at fordrø af den, der er knyttet ved de helligste Baand til en Anklaget, at skulle vidne imod ham; Fristelsen til Meneed er her for stor. Ligesom Sagførere med Rette ikke kunne føres som Vidner angaaende det, der er dem betroet